

Debreceni Ítéltábla

Gf.IV.30.060/2025/9.

A Debreceni Ítéltábla a dr. Sár Csaba ügyvéd (FÉL CÍME), a dr. Ulviczki Éva ügyvéd (FÉL CÍME) és dr. Petrik Bence Ferenc ügyvéd (FÉL CÍME) által képviselt FELPERES NEVE (FELPERES CÍME) felperesnek – a dr. Volkó Zsuzsanna ügyvéd (FÉL CÍME) által képviselt ALPERES NEVE (ALPERES CÍME) alperessel szemben szerzői jog megsértése miatt indított perében a Nyíregyházi Törvényszék 10.G.40.187/2022/78/I. számú ítélete ellen a felperes 79. sorszámu fellebbezése folytán – tárgyaláson kívül – meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett részét részben megváltoztatja, az alperes által a felperesnek fizetendő perköltséget 6 380 804 (hatmillió-háromszáznolcvanezer-nyolcszáznégyszáz) forintba felemeli, egyebekben helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 148 031 (száznegyvennyolcezer-harmincegy) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] A felperes jogelődje: FELPERESI JOGELŐD az egyik szerzője a „MŰ NEVE” című zenés színpadi mű 1954. évi átdolgozásának. E művet az alperes 2019. április 20-tól 2019. november 8-ig a műsorán tartotta, azonban szerzőként a felperes jogelődjét nem tüntette fel, a mű felhasználásához pedig nem kért engedélyt a felperestől.

[2] A felperes a keresetében a szerzői jogról szóló 1999. évi LXXVI. törvény (a továbbiakban: Szjt.) 94. § (1) bekezdés a), b), c) és e) pontjai alapján a jogsértés megállapítását, az alperes jogsértéstől történő eltiltását, valamint elégtételadásra, 500 000 Ft gazdagodás megtérítésére és 650 000 Ft sérelemdíj megfizetésére történő kötelezését kérte. Perköltségként 7 573 304 Ft-ot számított fel, amely – egyebek mellett – magában foglalta a jogi képviselőinek 193 104 Ft összegű utazási költségét és az ügyvédi megbízási szerződésben kikötött 45 000 Ft + áfa óradíj alapulvételével 142 munkaóra kiszámított bruttó 6 900 300 Ft összegű munkadíját.

[3] Az alperes az ellenkérelmében eredetileg a kereset elutasítását kérte, de a TESTÜLET szakvéleményének ismeretében a felperes követelését elismerte, az általa felszámított jogi képviselői munkadíjat ugyanakkor eltúlzottnak találta és mérsékelni kérte.

[4] Az elsőfokú bíróság a fellebbezett ítéletében az alperes által elismert keresetnek megfelelő érdemi döntést hozott, az alperest pedig arra kötelezte, hogy fizessen meg a felperesnek 4 529 900 Ft elsőfokú perköltséget. A határozatának fellebbezett részét azzal indokolta, hogy a felperes által a csatolt ügyvédi megbízási szerződés alapján felszámított 45 000 Ft óradíj nem volt ellentétes a piaci viszonyokkal és a józan ésszel, az általa megtéríteni kért 137 munkaóra azonban nem állt arányban a jogi képviselői által elvégzett munkával. Ennek oka az, hogy a felperes a jelen perrel egyidejűleg a SZÍNHÁZZal szemben is követeléssel lépett fel a „MŰ NEVE” című színpadi művel kapcsolatos szerzői jogsértések miatt. Emellett nem a jogi képviselői, hanem maga a felperes végezte el az F/13. és az F/14. alatt csatolt szöveggönyvek összehasonlító elemzését. Erre tekintettel a szövegösszehasonlításra elszámolt idő: a költségjegyzék 3. tételben foglalt 15 óra, a 7. tétele szerinti 29 óra és a 16. tételben felszámított további 7,5 óra eltúlzott volt, mint ahogy a keresetlevél elkészítésére felszámított 18,5 munkaóra is, hiszen a felperest szerzői jogra specializálódott ügyvédek képviselték. Mindezek miatt a felperes által megjelölt óraszámot a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22) IM rendelet (a továbbiakban: Ükr.) 2. § (2) bekezdése alapján annak egyharmadával csökkenteni kellett, így a felperes csupán 90 óra után követelhetett 45 000 Ft/óra, azaz 4 050 000 Ft jogi képviselői munkadíjat. Ehhez hozzá kellett adni az általa megelőlegezett 69 000 Ft kereseti illetéket, 343 900 Ft szakértői díjat és 67 000 Ft közjegyzői díjat, így a felperes elsőfokú perköltsége 4 529 900 Ft volt, amelynek megfizetésére a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése alapján a pervesztes alperest kellett kötelezni.

[5] Bár a felperes kérte az elsőfokú ítélet perköltségviselésre vonatkozó rendelkezésének a kijavítását és a kiegészítését is, az elsőfokú bíróság a 2025. február 16-án jogerős 85. sorszámú végzésével a kijavítási kérelmet elutasította, a kiegészítés iránti kérelmet pedig visszautasította.

[6] A felperes a fellebbezésében az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatását, az alperes által fizetendő elsőfokú perköltség 7 573 304 Ft-ra történő felemelését kérte. Arra hivatkozott, hogy a jogi képviselői által végzett ügyvédi tevékenységre fordított időt nem 137, hanem 142 órában jelölte meg, ezért az elsőfokú ítélet indokolása pontatlan. Az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta azt is, hogy az ügyvédei – egy kivétellel – kötelesek általános forgalmi adót fizetni, ezért az általuk kibocsátott számláknak megfelelően mindösszesen bruttó 6 900 300 Ft jogi képviselői díj megtérítésére tartott igényt. Bár felszámított 193 104 Ft utazási költséget is, az elsőfokú bíróság erről a perköltségtételről sem rendelkezett. Tévedett akkor is, amikor a jogi képviselői díjat az egyharmadával mérsékelte, erre ugyanis a Kúria .../6. számú precedensképes határozata alapján nem volt törvényes lehetőség. Ennek oka az, hogy a jogi képviselői eleget tettek a csatolt megbízási szerződésben foglalt feladataiknak, olyan konkrét mulasztást pedig az elsőfokú bíróság nem jelölt meg, amely okot adott volna a díjcsökkentésre. Épp ellenkezőleg: csupán általánosságban hivatkozott arra, hogy a felszámított óraszám eltúlzott, ez pedig nem felel az idézett kúriai döntésnek, amely alapján csak egyes konkrét díjtételek csökkentésének lett volna helye. Azok a díjtételek azonban, amelyeket az elsőfokú bíróság kifogásolt, arányban álltak az elvégzett ügyvédi tevékenységgel. A költségjegyzék 7. tételében felszámított 29 óra ugyanis nemcsak a válaszirat elkészítésére, hanem az F/13. és F/14. alatt csatolt szöveggönyvek összehasonlítására fordított időt is magában foglalta, ezért nem volt eltúlzott, továbbá nem kapcsolódott a SZÍNHÁZZal szemben érvényesített igényhez sem, hiszen ezt a

szövegelemzést kizárólag az alperes rosszhiszemű védekezése tette szükségessé. Ugyanez igaz a 16. tételben kimutatott 7,5 óra szöveg-összehasonlításra is, mert az a jelen perben beszerzett harmadik szöveggelvetellel vetette össze a mű egyéb változatait. A díjat legfeljebb a 3. tétel alatt felszámított 15 óra esetében lehet csökkenteni, mert az O. KÖNYVTÁRban végzett kutakodás eredményét a SZÍNHÁZZal szemben történő igényérvényesítés során is fel lehetett használni, a mérséklés ugyanakkor nem haladhatja meg e tétel 50%-át. A keresetlevélre fordított 18,5 óra viszont teljes mértékben indokolt volt, hiszen a jogi képviselői a perkoncentráció elvének megfelelően úgy állították össze ezt a 19 oldalas beadványt, hogy az hozzájáruljon a jogvita mielőbbi befejezéséhez. Erre tekintettel megilleti őt az általa felszámított teljes perköltség.

[7] Az alperes a fellebbezési ellenkérelmének tartalma szerint az elsőfokú ítélet fellebbezett részének helyes indokai alapján történő helybenhagyását kérte, a felperes pedig az erre előadott észrevételében fenntartotta a fellebbezését.

[8] Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 370. § (1) bekezdése alapján a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között bírálta felül, mert nem észlelt olyan eljárási szabálysértést vagy téves anyagi pervezetést, amely a Pp. 370. § (2)-(4) bekezdései alapján e korlátok átlépésére okot adott volna. Erre tekintettel kizárólag abban foglalt állást, hogy a fellebbezésben kifejtett okok miatt fel kell-e emelni az alperes által fizetendő elsőfokú perköltséget a felperes által kért összegre, az elsőfokú ítélet egyéb rendelkezéseit pedig nem érintette. Ennek eredményeként a fellebbezést részben alaposnak találta.

[9] Ennek oka mindenekelőtt az, hogy a felperes – mind a 2024. február 20-án megtartott tárgyaláson, mind pedig a 70. sorszámú beadványában – felszámított 193 104 Ft utazási költséget, amelynek jogalapját és összecszerűségét az alperes sem az elsőfokú eljárásban, sem a fellebbezési ellenkérelmében nem vitatta. Erre tekintettel a pernyertes felperes alappal tartott igényt ennek a perköltségtételnek a megtérítésére [Pp. 83. § (1) bekezdése].

[10] Egyetértett az ítéltábla azzal a fellebbezési érveléssel is, hogy a felperes a 70. sorszámú beadványában nem 137, hanem 142 munkaóra alapulvételel határozta meg az őt megillető ügyvédi munkadíjat, erre az óraszámra pedig – a csatolt ügyvédi megbízási szerződésben foglalt 45 000 Ft óradíj alkalmazásával – bruttó 6 900 300 Ft jogi képviselői munkadíjat számított fel, amely – az ugyancsak becsatolt számláknak megfelelő összegben – általános forgalmi adót is tartalmazott, hiszen az egyik jogi képviselője köteles volt áfát fizetni. Erre tekintettel tévesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a felperes csupán 137 órára követelt 45 000 Ft/óra díjazást.

[11] Részben alaposnak találta az ítéltábla a felperes azon érvelését is, hogy az elsőfokú bíróság az Ükr. 2. § (2) bekezdése alapján túlzott mértékben mérsékelte az általa felszámított jogi képviselői munkadíjat. E körben abból indult ki, hogy az alperes nem fellebbezett az elsőfokú ítélettel szemben, ezért nem sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a piaci viszonyokkal arányban állónak találta a csatolt ügyvédi megbízási szerződésben foglalt 45 000 Ft összegű óradíjat. Erre tekintettel ezt a megállapítást a fellebbezéshez kötött ítéltábla nem bírálhatta felül [Pp. 370. § (1) bekezdése]. Kizárólag abban foglalhatott állást,

hogy az elsőfokú bíróság jogszerűen határozta-e meg a felperes jogi képviselőre fordított időt 142 óra helyett 90 órában.

[12] Ahogy azt a fellebbezés helyesen tartalmazza: a Kúria .../6. számú precedensképes határozata szerint csakis akkor van lehetőség a megbízási szerződésben kikötött ügyvédi díj alapját képező időtartam csökkentésére, ha azt az ügy konkrétan megjelölt egyedi körülményei indokoltta teszik. Az az általános hivatkozás tehát, hogy a felszámított óraszám nem áll arányban az elvégzett tevékenységgel, önmagában nem elegendő a díj mérsékléséhez, mint ahogy arra sincs lehetőség, hogy a bíróság a díjat általános jelleggel mérsékelje, csökkenteni ugyanis kizárólag a mérséklésre okot adó körülménnyel érintett díjtételt (időszakot) lehet. Ezeknek a követelményeknek az elsőfokú bíróság ítélete csupán részben felelt meg, mert noha számos konkrét körülményt megjelölt az általa alkalmazott díjcsökkentés alapjaként, nemcsak e körülményekkel érintett díjtételeket (időszakokat) mérsékelte, hanem a teljes felszámított időtartamot. Mindezt az ítéltábla úgy orvosolta, hogy számba vette azokat a konkrét körülményeket, amelyeket az elsőfokú bíróság a díjcsökkentés alapjaként megjelölt és megvizsgálta, hogy azok szükségessé tették-e a hozzájuk kapcsolódó díjtételek (időszakok) mérséklését. A fellebbezési korlátok miatt a díj alapjaként felszámított többi időtartam felülvizsgálatára ugyanakkor nem volt lehetősége [Pp. 370. § (1) bekezdése].

[13] Az elsőfokú bíróság mindenekelőtt azért csökkentette a felperes által felszámított jogi képviselői díjat, mert a felperes az alperessel szemben előterjesztett igényrel lényegében teljesen azonos ténybeli és jogi alapon követeléssel lépett fel a SZÍNHÁZZal szemben is. Emiatt a költségjegyzék 3., 7. és 16. tételeit kifogásolta, amelyek a jogi képviselők által elvégzett szöveg-összehasonlítások időtartalmát tartalmazták. Ez az érvelés azonban kizárólag a 3. tételben felszámított 15 óra mérséklését tette indokolttá, mert az O. KÖNYVTÁRban végzett kutatómunka eredményét a felperes valóban felhasználhatta a SZÍNHÁZZal szembeni igényérvényesítése során is, hiszen azzal mindkét intézmény felé alátámaszthatta a szerzői minőségét. Erre tekintettel az ítéltábla e díjtételre (időszakra) 50%-os mérséklést alkalmazott, mert a felperes e költségeinek csak a felét, azaz csupán 7,5 órányi ügyvédi munkadíjat érvényesíthetett az alperessel szemben. A 7. és a 16. sorszámú díjtételek leszállítását ugyanakkor ez a körülmény nem indokolta, mert a felperes peren kívül megállapodást kötött a SZÍNHÁZZal, a további szöveg-összehasonlításokra tehát kizárólag az alperessel szembeni igényérvényesítés miatt volt szükség.

[14] Az elsőfokú bíróság az általa alkalmazott díjcsökkentés alapjaként arra is hivatkozott, hogy nem a felperes jogi képviselői, hanem a felperes végezte el az F/13. és F/14. alatt csatolt szövegek könyvek összehasonlítását. Mindezt a felperes a fellebbezésében nem vitatta, de nem is tehetett volna vitássá, hiszen a 2024. január 16-án megtartott tárgyaláson maga nyilatkozott úgy, hogy ezt a tevékenységet személyesen ő látta el (40. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 9. oldalának első és 111. oldalának utolsó előtti bekezdései). Mivel pedig ezt a munkát nem a felperes jogi képviselői végezték el, ennek ellenértékeként nem tarthattak igényt az ügyvédi megbízási szerződésben kikötött díjazásra. Erre tekintettel a 7. tételben felszámított 29 munkaórát mérsékelni kellett, hiszen az – a válaszirat megszerkesztése mellett – magában foglalta a felperes által személyesen elvégzett, nem vitásan jelentős időszükséglettel járó szövegelemzésre fordított időtartamot is. Az ítéltábla ezért ezt a díjtételt (időszakot) 10 órára csökkentette, mert a válaszirat megszerkesztéséhez és az ezzel összefüggő egyeztetésekhez – az összehasonlító munka nélkül – ennél több időre nem lehetett szükség. Az a konkrét körülmény ugyanakkor, hogy a felperes végezte el az

F/13. és F/14. alatti szövegek könyvek összehasonlítását, a 7. tételben kimutatott időtartam további mérséklését és a 16. tételben foglalt időtartam leszállítását már nem indokolta, mert ezeket a munkákat nem vitásan nem a felperes, hanem a jogi képviselői végezték el.

[15] Az elsőfokú bíróság a díjcsökkentés okaként azt is megjelölte, hogy a felperes jogi képviselőinek speciális szerzői jogi szaktudása miatt eltúlzott a keresetlevél megszerkesztésére elszámolt 18,5 óra. Ezzel az érveléssel azonban az ítéltábla nem értett egyet. Ahogy ugyanis azt a fellebbezés helyesen tartalmazza: a keresetlevél megszerkesztésére elszámolt időtartam nem csupán az okiratszerkesztésre, hanem a felperessel történő egyeztetésre és a csatolt okiratok összeállítására fordított időt is magában foglalta, ezért azt arra hivatkozással sem lehetett eltúlzottnak tekinteni, hogy a felperes jogi képviselői speciális szerzői jogi szaktudással rendelkeznek.

[16] Erre tekintettel az ítéltábla $7,5 + 19 = 26,5$ órával csökkentette a felperes által érvényesített időtartamot, amely a csatolt számlák tanúsága szerint kizárólag az általános forgalmi adó nélkül felszámított ügyvédi díjat érintette, így $26,5 \text{ óra} \times 45\,000 \text{ Ft/óra}$, azaz $1\,192\,500 \text{ Ft}$ díjcsökkentést eredményezett [Ükr. 2. § (2) bekezdése]. A fellebbezés ezt meghaladó része ugyanakkor alapos volt, ezért a felperes által felszámított $7\,573\,304 \text{ Ft}$ -ot csupán $1\,192\,500 \text{ Ft}$ -tal kellett csökkenteni, így az alperes által fizetendő elsőfokú perköltséget fel kellett emelni $6\,380\,804 \text{ Ft}$ -ra.

[17] A kifejtett okok miatt az ítéltábla az elsőfokú ítélet fellebbezett részét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján a rendelkező részben írt módon részben megváltoztatta, egyebekben helybenhagyta.

[18] A fellebbezési perérték $7\,573\,304 \text{ Ft} - 4\,529\,900 \text{ Ft}$, azaz $3\,043\,404 \text{ Ft}$ volt, amelyből a felperes fellebbezése $1\,850\,904 \text{ Ft}$, azaz $60,8 \%$ erejéig alaposnak bizonyult, így a másodfokú eljárás során az alperes $39,2 \%$ -ban pervesztes lett. Bár a felperes másodfokú perköltségként az általa lerótt $243\,472 \text{ Ft}$ fellebbezési illetéket és a jogi képviselőjének munkadíját kérte megtéríteni, az ügyvédi díj felszámítása nem felelt meg a Pp. 81. § (2) bekezdésének. Ennek oka az, hogy a felperes a felszámítás jogalapjaként az Ükr. 2. § (1) bekezdését jelölte meg, azt azonban nem határozta meg, hogy milyen óraszám után kívánja elszámolni a csatolt megbízási szerződésben kikötött $45\,000 \text{ Ft/óra}$ díjat, így nem lehetett kiszámítani, hogy ezen a jogcímen mennyi perköltségre tart igényt. Erre tekintettel az ítéltábla a szabálytalanul felszámított jogi képviselői díjat perköltségként nem vehette figyelembe [Pp. 82. § (3) bekezdése], hanem csupán a felperes által lerótt fellebbezési illeték viseléséről dönthetett, amelyből a felperes a pernyertességének arányában $60,8 \%$, azaz $148\,031 \text{ Ft}$ megtérítését kérhette. Mivel pedig az alperes nem számított fel másodfokú perköltséget, az ítéltábla a Pp. 83. § (2) bekezdése alapján $148\,031 \text{ Ft}$ perköltség megfizetésére kötelezte őt azzal, hogy a felperes maga viseli az általa lerótt fellebbezési illetékből álló további perköltségét [Pp. 83. § (5) bekezdése].

Debrecen, 2025. június 26.

Dr. Molnár Tibor Tamás s.k. a tanács elnöke – előadó bíró, Dr. Szűcs Lajos s.k. bíró, Szilágyiné dr. Karsai Andrea s.k. bíró